Ч. 14. Четвер 1 лютого (18 січня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З соймового українського клюбу. — Найблизше засїдане сойму. — Комісия для справ урядничих — Італїяньско-турецка війна. — „Чорна рука" в Сербії

Українский соймовий клюб відбув своє засїдане в суботу дня 27 с. м. при участи всїх членів клюбу. На сїм засїданю полагоджено отсї справи: 1) Голова клюбу п. др. К. Левицкий предложив звіт з конференций відбутих з президиями польских клюбів соймових в справі виборчої реформи до галицкого сойму, як також з конференций президиї клюбу з п. Намістником і Маршалком краю. Отсей звіт принято до відомости. 2) Одобрено становище заняте президиєю клюбу в тих переговорах та уповажнено президию клюбу до веденя дальших переговорів на вказаних засадах. 3) На зголошене письменне посла Олекси Крисоватого рішено приняти єго в члени клюбу. 4) Постановлено відбути найблизше засїдане клюбу в пятницю дня 2 лютого с. р. о год. 5 по полудни в бюрі п. радника Кивелюка.

Найблизше засїдане гал. сойму, яке — як звістно — має відбути ся в суботу, дня 3 лютого с. р. обійме 25 точок дневного порядку нарад, між ними цїлий дневний порядок закритого в суботу засїданя, дальше ряд перших читань справоздань Видїлу краєвого, справоздане з дїяльности Видїлу краєвого, замкнене рахунків галицкого фонду пропінацийного, справу Моршина, до котрого край зрікає ся прав, справоздане комісиї промислової о піднесеню фонду промислового і т. ин.

Парляментарну комісию для справ урядничих скликано на 13-го лютого на годину 10 рано. На тім засїданю порішить ся спосіб і порядок, як можна би дійти найскорше до полагодженя предложеня. Є намір полагодити на засїданю з дня 13 лютого, або в найблизших по тім слїдуючих днях нерозглянені доси комісиєю реферати і точки урядничого предложеня.

Здаєть ся, що по обох воюючих сторонах, турецкій і італїяньскій звернено тепер увагу на скріплене своїх воєнних сил під весну, коли будуть можливі рішучі воєнні виступи. Особливо Туреччина перевозить всї свої резервові сили на триполїтаньске побереже. Сим можна вияснити горячковість італїяньскої фльоти на точці придержуваня чужих кораблів: „Мануба", „Бреґенция", „Картаґо", „Форвертс" і богато инших придержуваних кораблів, нераз не без успіху, бо находжено на корабельнім помостї турецких вояків. Лише що полагоджено непорозуміня із сеї причини між Францією та Італїєю, а ось телеграми доносять з Годейди, що італїяньский корабель „Пієммонте" приарештував анґлїйску моторову лодку.

Впрочім на поли війни не змінило ся в послїдних днях нїчого. Від часу до часу лиш приходить до стріч між малими відділами обох воюючих сторін, з котрих кожда приписує собі відтак побіду.

„N. fr. Presse" одержала від особистости, що добре знає відносини в Сербії, такі інформациї: Під проводом давних заговірників стояла давнїйше сильна ґрупа, якої вплив дав ся нераз відчувати і яка нераз попадала в конфлїкт з бувшим наслїдником престола Юрием, тому що відносив ся до неї ворожо. Коли кн. Юрий зрік ся наслїдництва престола, про заговірників і їх вплив на армію мало було чутн. В послїднім часї між ними настало роздвоєне і одна частина заговірників утворила тайне товариство „Чорна рука", яке пробувало, не без успіху, тероризмом виконувати свій вплив в персональних справах армії.

Аж в послїднім часї аґітация нового офіцирского заговору перекинула ся на політичний терен. Приклонники „Чорної руки" побоювали ся, щоби радикальне правительство не перевело свого давного пляну — усуненя заговірників з армії і тому звернули ся також против теперішного правительства. Наслїдник престола заявив ся за усуненем провідників заговору з армії і через те попав в суперечність з міністром війни, котрий заперечує істнованє

Октава.

(З российского — Гн. Потапенка).

I.

Исторія ся розпочала ся далеко скорше, нїж можна було думати — і в тім часї, коли стала ся катастрофа, головна частина еї вже минула ся. А що сего нїхто не знав, то нїхто не міг зрозуміти нїчого і загальна непевність підтримувала ся ще тим, що головні дїячі котрі звичайно добре розуміли про що річ іде, уперто мовчали і удавали, що нїчого не знають, як і инші.

Катастрофа стала ся в самій середині ґуберніяльного архиєрейского хору. Спершу може здавати ся, що на такім ґрунтї ледви чи може стати ся щось значне і варте загальної уваги, але коли ми довідаємо ся, що ся подія заінтересувала більшу частину ґуберніяльного товариства, була на увазї ґубернатора і дійшла до відомости самого архиєрея, то гадки ті самі від себе щезнуть.

Дїло було в суботу. Співаки посходили ся на пробу о третій годинї, були всї на зборі і нїхто нїчого не підозрівав. Спостережене їх не ішло так далеко, аби побачити, які люті очи були у дірiґента Вертоградова, коли він брав до рук скрипку, закотивши рукав нарусинового кафтана і міцно притискаючи смичок до струн, почав тягнути квінту, що не доходила. При тім дірiґент щурив ліве око, кривив рот і взагалї робив такі дивні міни, нїби хотїв розсьмішити цїлий хор. Але він, звичайно сего не хотїв і на серцю у него було зовсїм що иншого.

Скрипка була настроєна, співаки були на місцях: дишканти та альти сидїли на лаві вздовж довгого, колись пофарбованого чорною барвою, а тепер покарбованого незрозумілими знаками стола, тенори стояли праворуч, а баси на ліво, заслонюючи частину широкого вікна. Вертоградов положив перед себе партитуру, піддав тон і співаки заспівали досить згідно. Се було нове, недавно відібране в столици „Отче наш", на яке Вертоградов покладав великі надії. Надії сї були не материяльного, а цїлком артистичного змісту. Як правдивий артист, Вертоградов любив чарувати слухачів, лишаючи в них приємне враженє і з тої то причини єму подобало ся, коли поважні гості катедральної церкви по службі приходили до него, стискали руку і дякували за гарне співанє. Коротко кажучи, Вертоградов любив славу і задля неї все зазнавав звсрушеня, придумуючи, щоби ще таке нове вивчити.

Проба була так звана ґенеральна, бо завтра на службі мали вдспівати перший раз нове „Отче наш". І співаки відспівали свої партиї зовсїм добре, але дражливому дірiґентови усе здавало ся, що десь чогось бракує і він що хвилї схоплював скрипку та кидав ся з нею на поміч то до тенорів, то до басів. Найбільше его чогось непокоїли баси. Єму все здавало ся, що они збивають ся, і знов таки не знати з якої причини єму здавало ся, що збиває ся не хто инший, як октавіст Шакалов, тож він сильно вигравав коло его уха, супроводячи гру виразним поглядом в его бік.

Шакалов будучи чоловіком вдачі спокійної і терпеливої, довго терпів, але нарешті підняв руку і затулив долонею ліве ухо.

Вертоградов скипів.

— Щож се ви замикаєте уха, коли для вас грають! — крикнув він, стукаючи смичком по столї так, що цїлий хор зрозумів, що треба перервати, і замовк.

— Бо непотрібно грають! — відрізав Шакалов таким низьким і грімким голосом, що здавало ся, що голос сей виходить з під підлоги.

— Як то непотрібно? — кричав дірiґент.

— А так, непотрібно! — спокійно, анї трохи не підносячи голови, відповів Шакалов.

— Ось ми побачимо! Сьпівайте дальше!

Хор заспівав, нїхто не чув, аби Шакалов збивав ся, а Вертоградов чув і щиро вірив тому, хоч в дійстности сего не було. Проте инакше не могло бути, коли взяти під розвагу, що в души дірiґента було таке чутє проти октавіста, що як би той сидїв перед ним і мовчав, то дірiґентови все здавало би ся, що він милить.

Але се була дрібниця в порівнаню з го-

якогось заговору. Він каже, що вправді в офіцирскім корпусї є роздвоєнє, але лише о стілько, о скілько ходить о персональні справи. На політичні справи „Чорна рука“ не має ніякого впливу і сербска армія ледви чи може тут диктувати свою волю, навіть як би хотіла. Є лише боротьба між двома ґрупами официрів, що хотять мати своїх сторонників на впливових становищах. „Чорна рука“ управляє з'орґанізовану погоню за посадами — каже міністер війни.

Річ природна, що впевнюваня міністра війни мають на меті закрите нового руху. А Сербія горячий терен і рухи раз початі, доводять нераз до наслїдків, яких ініциятори не передвиджували.

Новинки.

Львів, 31 січня 1912.

— Перенесеня. Пан Намістник переніс комісарів повітових: Тад. Малиновского з Добромиля до Скольго і Ада Ганіка зі Скольго до Добромиля, концпіста Намістництва Зд. Ольшевского з Ясла до Дрогобича а практикантів концептових Намістництва: Здисл. Захарияша зі Львова до Ясла і Ант. Сикору зі Львова до Бродів. — Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів переніс асистента почтового Ем. Зінґера із Щакової до Станиславова.

— Інспекторати руханки. Міністерство просьвіти розпорядженем з 25 січня с. р. завело фахові інспекторати науки руханки і урядженъ а також плянів фізичного вихованя в середних школах і учительских семинариям і іменував фаховими інспекторами ґімнастики на час від дня 1 лютого 1912 р. до кінця липня 1914 р. учителя руханки в IV ґімн. у Львові, дра Евг. Нясецкого і учителя руханки в III ґімн. в Кракові дра Марияна Токарского.

— Репертуар руского театру у Львові. Саля „Gwiazdy“ ул. Францїшканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В четвер 1 лютого „Сатана“ драма з житя жидів в 5 діях з прольогом Якова Ґордіна.

В пятницю 2 лютого „Вій“, фантастична оперета в 4 діях М. Кропивницкого.

В суботу 3 лютого „Травіята“, опера в 4 діях Ц. Вердія.

В неділю 4 лютого по полудни о годині 3 „За двома заяцями“, комедия з міщаньского житя в 4 діях М. Старицкого.

Вечером о год. $7\frac{1}{2}$ „Паливода“, фарса в 4 діях зі співами і танцями Карпенка-Карого.

— Огні. В Улючи сяніцкого повіта згоріла минулого тижня до тла тамошна деревляна церков. Огонь спостережено в кілька годин по богослуженю, але ратунок показав ся вже неможливий. Причиною огню стало ся здасть ся то, що не загашено сьвічки від котрої займив ся престол а звідси обняв огонь цїлу церков. — В Сяноцї дня 25 січня о 8 год. вечером вибух огонь в тамошній лазні, коли ще купало ся досить осіб. Межи купаючими ся настав був такий переполох, що декотрі вибігали навіть лиш в сорочках на улицю. Остаточно наспівшій сторожі пожарній удало ся огонь загасити. Причиною огню було здаєсь хибне уставлене рур коминових.

— В безпечнім захисті. С. Кальтова дала вчера знати на поліцию, що її 17-літний син Вольф вийшов перед кількома днями з дому і доси не вернув. В виду того зажурена мати просить, щоби поліция вашукала її одинака. Поліция вислухавши зажурену матір таки зараз її потішила сказавши, що її син знаходить ся в безпечнім захисті. Єго, бачите, арештовано перед кількома днями за крадіж і приміщено в поліцийнім арештї.

— Вибух бензини. П. Б., урядник, мешкаючий при ул. сьв. Яцка ч. 4 чистив рукавички за помочию бензини при горіючій лампі. Нараз займила ся бензина від лямпи і настав так сильний вибух, що п. Г. В. попекло сильно лице і руки. Поготівля ратункова подала єму першу поміч.

— Неаби який промисловець. Минулої суботи зaалярмовано сторожу пожарну, що в склепі з приборами столярскими купця Зусмана при ул. сьв. Станислава ч. 10 вибух огонь. На місци пожежі явив ся очевидно і репрезентант поліциї, щоби розвідати, що стало ся причиною огню. Того однак не міг ніхто сказати. Жінка Зусмана казала, що муж єї виїхав ще в пятницю до Відня в справах торговельних. В який спосіб міг в склепі вибухнути огонь, того она не може знати і їй самій то дивно, бо в склепі не було ані печи ані нічого такого, що могло би огонь спричинити. Знайшов ся однак „добрий приятель“ Зусмана, котрий вияснив причину. Поліция одержала именно безіменне донесене, що Зусман зовсім не їздив до Відня, лиш був на Замарстинові, де ріжним столярям продавав товари понисше ціни фабричної. В наслідок того поліция звернула ся до жандармериї на Замарстинові, щоби та перевела слідство. Остаточний вислід слідства був такий, що Зусмана арештовано. Доходжене виказало, що Зусман попродав товари понисше ціни, а відтак ще й підпалив склеп щоби в той спосіб узискати премію асекурацийну. Зусман буде тепер відповідати за підпалене і обманьство.

— Смерть під колесами ваґона. З Ряшева доносять під датою 29 січня: Вчера по полудни о годині пів до 3-ої, в хвили в'їзду краківского поїзду на дворець в Ряшеві, зіскочив з над'їзджаючого з противної сторони поїзду львівского кондуктор Людвик Патер, зі Львова, так нещасливо, що впавши під колеса ваґона, згинув на місци. Колеса розірвали нещасливого на кусні.

— Небезпечний приймак. Немила подія приключила ся оногди п. Каролеви Червіньскому, лісничому з Гаїв Ситковицких, котрий приїхав оногди до Львова, щоби вишукати собі посаду. В однім з бюр посередництва праці познакомив ся він з Іваном Колянко, котрий казав. що єсть приватним офиціялїстом. Колянко відразу так сподобав собі Червіньского, що вже не попускав єго, лиш зачав водити по Львові, бо Львів то велике місто і єсть в нім що побачити. Отже вандрівка по каварнях, цукорнях і реставрациях почала ся від рана і протягнула ся аж до 7 год. вечером. Розуміє ся, що Червіньский при такій вандрівці стратив трохи і рівновагу а може навіть і зачав ходити в три пути; отже Колянко завів єго тоді до готелю Романія і там на картці мельдунковій записав ся яко син Червіньского а відтак і пішов з ним до комнати. Там приймак поло-

---

ловною річию, а се було на кінци. Доспівали до „від лукавого“, що тягло ся дуже довго і величаво, а вся сила єго містила ся в тім, що разом з басами тягла єго октава. Завдяки сему виходило щось надзвичайне на причуд. І ось тут Вертоградови здавало ся, що октава не дотягне до кінця.

— Ви не видержуєте — сказав він, зупинивши спів і звертаючись до Шакалова.

— Чого ви напосіли ся на мене? — спитав той.

— Не напосів ся, а не дотягаєте, кажу вам.

— Я не дотягаю? — з легким зачудованем викликнув Шакалов.

— А хтож, я чи що?

— Гм... Се дивно. Перший раз в житю чую, щоб октава могла не дотягнути! А на мою думку, у вас хиба уха щось не теє... не добре...

— Що таке?

— Уха, кажу, не добрі.

— А у мене така думка, що у вас в голові щось не добре! — промовив діріґент блиснувши очима.

— Гм... А що ви думаєте! — як здавало ся добродушно промовив Шакалов і навіть помацав правою рукою власну голову, ніби хотів переконати ся, чи добра она. По тім він простяг свою довгу руку до вікна, взяв свій картуз, що був ушитий з синого сукна з широкою простою крисою і попрямував до дверий.

Діріґент остовпів, несподіваючись зовсім такого рішучого учинку.

— Куди ви? — запитав він.

— Хто? Я? — промовив Шакалов, зупинившись в половині дороги. — Я до брата поїду, у Карданівку... Може там і голову полагоджу!

— Чи не збожеволіли ви? — скрикнув Вертоградов. — Завтра архиєрейска служба, а він на село їде. Бігме, ви з розуму зійшли, Шакалов!

— А що ви думаєте? Може так і є! Прощайте, братя!

Остатний оклик зробив на адресу цілого хору і по тім повагом вийшов з комнати, натягнувши шапку на свою низько острижену голову.

Вертоградов задумав ся. Шакалові норов був добре єму знаний. Чоловік він добродушний і мягкий, але лучають ся з ним такі випадки, що коли прийде єму на думку щось таке недоладне, безпідставне, ні на що не потрібне, він возьме і зробить. І на сей раз діріґент був цілком певний, що Шакалов поїде на село, під містом, де брат єго служить дияконом. А які будуть наслідки, навіть предвидїти не можна і ліпше про них не думати.

І Вертоградов отямив ся. Він вискочив з комнати, де була проба, без шапки, держачи в руках смичок і крикнув за Шакаловом, що перейшов вже ціле подвіре і наближав ся до фіртки:

— Послухайте, Шакалов!... Федоре Гнатовичу! Верніть ся! Та верніть ся, но! Ну я перепрошую! Вибачте мені, Федоре Гнатовичу! Ну?!

Але Шакалов не вважаючи на те, що діріґент робив єму таку честь, називав єго навіть Федором Гнатовичем, навіть не оглянув ся, а тілько поза себе махнув рукою, відчинив фіртку і зник.

Вертоградов постояв хвилину, потім сплюнув і вернув ся до комнати.

— До решти здурів чоловік! — промовив він зі злостию, шпурнувши смичок на стіл. — Щож, тепер „Отче наш“ треба покинути, бо без октави нічого не вийде.

І він пустив співаків домів.

II.

До всеночної лишало ся дві години і Вертоградов навіть не зайшовши до дому дещо перекусити, почав добирати способу. Найперше зайшов він до мешканя Шакалова, але тут довідав ся, що октавіст забіг тілько на хвилину, захопив табаку і відїхав. Було видко, що Шакалов наважив ся поступати, не уступаючи. Вертоградов взяв найліпшого візника, який тілько був в місті і казав їхати, що сили до передмістя, де служив брат октавіста. Він обрахував, що верне ся до всенощної і хотів показати перед Шакаловом всю ввічливість, яка тілько знайде ся в єго серци. Мало сего. Він хотів повести річ про те, що було між ними причиною сварки, і навіть на тій точці готовий був зробити деякі уступки. Очевидно, для него було дуже важне, щоби сегодня на всеночній і на за завтрішній службі звучала октава. І дійстно се була не маловажна річ. Почати з того, що хор без октави нагадував би дім, що вибудований без підстави і стоїть навіть не на піску, а так на воздусї. О скілько би не був рідкий хор, але коли октава гуде мельодийно, то спів набуває обшару і цілости і всі хиби стають незамітні. Се велика річ, але є річи ще більші.

Діло в тім, що преосьвященний дуже любить октаву взагалі і Шакалова, властителя її з осібна. Будучи чоловіком маломовним а навіть суворим, владика кождий раз, коли стрічає Шакалова, пояснює ся і доконче вдає ся в розмову.

— А що, октаво? Ревеш, га? — жартуючи спитав він.

А Шакалов усьміхне ся і відповідає:

— Ревемо, ваше преосьвященьство!

(Дальше буде).

жив свого прибраного тата на постіль, а коли татуньо заснули, несовістний приймак витягнув їм з кишені полярес, в котрім було 80 корон. Коли Червіньский пробудив ся і побачив брак гроший, дав знати на поліцию, котра остаточно Колянка, льокая без занятя, вислідила і арештувала, але знайшла при нім вже лиш 57 корон. Колянко навіть не хотів признати ся до крадежі, лиш сказав, що ті гроші суть его власні, котрі собі заощадив. Колянко повандрував до арешту.

— **Арештованя.** В ваґоні електричного трамваю, їдучім на площу Ґолуховского, прихоплено челядника пекарского Фроїма Кнопфа на тім, як він пхав руки в чужі кишені, очевидно не на то, щоби заґріти ся. Кнопфа арештовано і уміщено в поліцийнім арешті. Так само арештовано Еміля Мерцінґера, челядника годинникарского, у котрого поліция заквестіонувала аж пять годинників, котрі він хотів продати на ул. Божничій. — В Празі арештовано писаря тернопільского адвоката дра Проміньского, Станислава Гавшилевича, котрий спроневірив кілька тисячів корон на шкоду дра Проміньского і втік з Тернополя. — Жандармерия на Замарстинові арештувала Петра Галушку, котрий будучи візником у фірми Піпес, продав перед двома місяцями 25 сотнарів вугля і втік з грішми. Галушка укривав ся на Замарстинові, звідки від часу до часу виходив „на заробок“ до Львова. — Пошукувану за крадіж Настю Цепухову, походячу з Милятина, відшукав аґент поліциї Ціммерман і арештував, заким ще могла обікрасти тих паньства Г. при ул Охоронок, у котрих стала була на службу.

Телеграми

Відень 31 січня. Нині перед полуднем кількасот хорватских студентів демонструвало перед будинком угорского міністерства против розвязаня хорватского сойму. Поліция розігнала демонстрантів, а кількох арештувала.

Солунь 31 січня. Незнані люди, імовірно Болгари, члени революцийного комітету, підложили в домі одного з купців динамітову бомбу. Вояки знайшли єї. Підчас розсліду бомба вибухла і згинуло від неї 8 вояків і 1 офіцир, а 8 єсть тяжко зранених.

Лісбона 31 січня. Поліция робить заходи, щоби арештувати всіх перебуваючих в місті анархістів. Одного вже зловлено. З причини вибуху на ул. Ґльорія войско обступило льокаль союза синдикатів робітничих, щоби половити всіх, які там знаходять ся. Правительство повідомило телеґрафічно всіх ґубернаторів, що ґенеральний страйк не удав ся.

Лісбона 31 січня. Особи зібрані в льокали союза синдикатів робітничих числом кількасот піддали ся войску. Перевезено їх на воєнні кораблі.

Петербург 31 січня. За опір супротив царского указу і поручень Синода усунено епископа Гермоґена з епископства в Сраратові і замкнено в однім з монастирів гродняньскої ґубернії.

Ціна збіжа у Львові.

дня 30-го січня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11 50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8 50
Ячмінь броварний	8·50	„	10 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11 50
Бобик	8 70	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	115·—	„	135·—
Конюшина шведска	75·—	„	90·—
Тимотка	60·—	„	75·—

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. піоля часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденн, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, **3·05***) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·23.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділі і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділі).

До Яворова: 8·20, 600.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*)До Винник. §)До Винник в суботу і неділи.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*)До Винник. §)До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 550, 730, **9**, 1015, **130**, **2**, 5·48, 715†) **8·25**, 950.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 1010†), 1030.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 545†), 8·05, 10·25*), **2·05**, 5·52, **6·26**, 934
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·02.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділи і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·12, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділи.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§.
*)З Винник. §) З Винник в суботу і неділи.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недоляди. (Телефон ч. 537).